

אך על גב שולך הוא בא, אך זה ודי. שהרי ביום זהה זה תלי בשפתיים, ביום זהה מצוה הפליך לתת פתקים למגנה, והדין מסתומים, ונסתם לשון הרע מהעולים. ביום הראשון של החידש הוא ראשית הדין, והפסיקום הוא ביום זהה, והרי נתבאר.

בא ראה, ביום זהה העמים עובדי עבדות זורה משלימים ומסיים את הברכות שלהם ושוררים בדין, וישראל ביום זהה מסיים את הדינים שלהם ושוררים בברכות, שהרי ליום אחר עתידים להשתעשע עם הפלך, לטל מפנו ברכות לכל השנה, ובאותה שמחה לא נמצאים עם הפלך, רק ישראל לבדם.ומי שיושב עם הפלך ונוטל אותו לבדו, כל מה שרווצה שואל, וננות לו. ועל כן ישראל מתחילה, ועמים עובדים זורה מסיים. ועל כן כתוב, (מלאי) אהבתני.

אתכם אמר ה' וג'ו.

אמר לו, הרי אני רואה את עשו בשלה, במלכות, בכרפאים עליזים, ושולט על העולם, ואתה אמרת ואשים את הריו שמה? אמר לו, בכל מקום זהך, בין שהפלך הקדוש גור גורה ושם אתה גורה בפטק שלו, הפתוח מעיד פמו שעשה. ועל כן ואשים את הריו שמה, שהרי שמתה את זה בפטק שלו, וכן כל אותן טובות שגור על ישראל, שחתוב (יחזקאל י) אני ה' דברתי ועשיתי.

זו את תורה האשים וזו את תורה המנחה זו את תורה זבח השלמים ואת תורה הפטאת. רבי יצחק אמר, הרי פרשוח, אם למטה - זו בכל, ואם למעלה - זו בכל.ומי שמשפטך בתורה, נוטל אותה לחלקו בכל ונאותה בכל האזרדים, ולא ארך להקריב קרבן על נפשו, והרי נתבאר.

וזו את תורה האשים וזו את תורה המנחה זו את תורה זבח השלמים זו את תורה הפטאת. (ויקרא ז) רבי יצחק אמר, הא אוקמיה אי למתא דא בכלא. אי לעילא דא בכלא. ומאן דאשתקל באורייתא, נטלא לחילקה בכלא, ואתאחד בכל סטרין, ולא בעי לקרבא קרבנא על נפשיה, והא אמר.

הכי הוא ודי. דהא בהאי יומא בשפווון תליא, בהאי יומא פקיד מלכא למייב פתקין לנטירא, ומסטיימי דיןין, ואסטים לישנא בישא מעולם. ביום קדמאת דינחא שירותא דיןיא הוא, וסויומא הוא בהאי יומא, והא אמר.

הא חזי, ביום דא שלמין ומסיימי עמין עובדי עבדה זורה ברכאן דלהון, ושראן בדין, וישראל ביום דא מסיימי דיןין דלהון ושראן בברכתא. דהא ליום אחרא זמין לאשטעשא במלכא, לנטלא מיניה ברכאן לכל שטא, ובזה הוא חדוותא לא משפטה במלכא אלא ישראל בלחודיה. ומאן דיתיב עם מלכא, ונוטל ליה בלחוידיה, כל מה דבעי שאיל, ויהיב ליה. ועל דא ישראל שראן, ועמן עובדי עבדה זורה מסיימי. ועל דא כתיב, (מלאי א) אהבתני אהבתם אמר יי' וג'.

אמר ליה, הא חמינא ליה לעשו בשלה, במלכו, בкриין עלאין, ושוליט על עולם, ואת אמר ואשים את הריו שמה. אמר ליה, בכל אחר הci הוא. פיוון דמלכא קדישא גור גורה, ושוי היה גורה בפטקה, קרא אסחד כמה דאתעביד. ועל דא ואשים את הריו שמה, הא שרתי בפטקה דיל. וכן כל אינון טבן דגזר עלייהו דישראל, דכתיב, (יחזקאל י) אני יי' דברתי ועשיתי.

זו את תורה האשים וזו את תורה המנחה זו את תורה זבח השלמים זו את תורה

הפטאת. (ויקרא ז) רבי יצחק אמר, הא אוקמיה אי למתא דא בכלא. אי לעילא דא בכלא. ומאן דאשתקל באורייתא, נטלא לחילקה בכלא, ואתאחד בכל סטרין, ולא בעי לקרבא קרבנא על נפשיה, והא אמר.